

er begyndt ad privat Vej, nyder tilbørlig Fremgang, vil der til Finantsudvalget næste Aar komme et Spørgsmaal om en Bevilling af 250,000 Rd. til et Forsøg paa at oprette en større Fisseriflaade paa 12 Skibe med en Overfører foruden særskilte Skibsførere med et Dampskib, der holder Forbindelse vedlige mellem den udeliggende Havflaade og Land og for at bringe Udbyttet i Land til Uffæringsstedet. Det glæder mig altsaa, at vi her ville mødes. Jeg er overbevist om, at naar Andragendet bliver henvist til Finantsudvalget, vil det blive taget varmt i Favn af dette; thi jeg haaber, at den ærede Minister er enig med mig i, at en Genstilling er saa let at følge, naar blot Pengene følge med til at værksætte den. Jeg skal være til Tjeneste, uagtet jeg helst vil søge at faae en Mand af ægtere og mere vellet Farve end mig til at overbringe Andragendet til Finantsudvalget. Det glæder mig, at der har vort sig Tanker i den Retning, at vi bør søge at faae vort Havfiskeri i bedre Drift, end det for Liden er; thi vi have slet intet, naar man skal sige Sandt. (Ordføreren: Jo, vi have!). Vi have Intet, som kan kaldes Havfiskeri i det Større i Sammenligning med, hvad der haves paa andre Steder. Vi lade Andre tage Fiskene fra os, de gaa vor Næse forbi. — Jeg skal slutte med en Bemærkning til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som paastod, at de, der ikke hørte til noget Parti, i Reglen vare fanatiske Partigængere. Det glæder mig da, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds hører til et Parti, thi ellers havde jeg frygtet for, at han selv var kommen ind under denne Benværelse. Jeg tror i Overigt, at han vil fravige den strenge Gjennemsørelse af den nævnte Grundsaetning og indrømme, at man kan staa udenfor et vist Parti uden at være fanatisk Partigænger.

Fenger: Ovenpaa de store Spørgsmaal, der ere satte i Bevægelse af den ærede sidste Læser, frygter jeg næsten for at optrede i en saa beskeden Sag som den, jeg vil tale om, nemlig det Forslag, der er stillet under Nr. 26; men jeg føler mig alligevel forpligtet til at sige nogle faa Ord derom, fordi jeg tror af den ærede Ordførers Motivering at kunne skjønne, at der er nogle enkelte Punkter i Sagen, som have megen Betydning for dens Afgjørelse, men som ikke have staaet fuldkommen klart for det ærede Udvalg. Forslaget angaar Forstanderen for Beslagsmedien ved Landbohøjskolen. Den ærede Ordfører gjorde den Bemærkning, at det ledende Motiv ved Mindretallets Forslag var det, at man ikke maatte gaa tværtimod Lønningsloven. Jeg maa hertil bemærke, at jeg fuldkommen samstemmer i dette Mindretallets Motiv; men hvad jeg vil tillade mig at gjøre gjældende, er, at her ikke er Tale om at gaa imod Lønningsloven — tværtimod for den Embedsmand, hvorom her er Spørgs-

Maal, er Lønningen aldrig bleven bestemt ved nogen Lønningslov, men udelukkende ved Finantsloven. Da han blev ansat i 1863, blev der givet ham en ministeriel Udnævnelse. Han er ikke pensionsberettiget; han fik sin Udnævnelse af Indenrigsministeren med Rigsdagens Samtykke, og denne Udnævnelse gif ud paa, at han skulde have en Løn af 800 Rd., som efter 5 Aar skulde stige til 1,000 Rd. og efter andre 5 Aar til 1,200 Rd. Det er altsaa dette Tilfald, der med Rigsdagens Samtykke i Genhold til Finantsloven er givet ham af Indenrigsministeriet, da han blev antagen. Da han havde tjent de første 5 Aar, blev det foreslaaet at give ham de 200 Rd., der vare ham tilfagte, og de bleve ham tilstaaede. Det blev foreslaaet paa Finantsloven, og der blev aldeles ikke gjort nogen Indsigelse derimod fra Finantsudvalgets eller Thingets Side. Nu kommer den sidste Del af Tillæget, da han skulde stige til 1,200 Rd., som det er lovet ham, og det er dette, hvorved Mindretallet har Betænkning. Der er ganske vist kommet en Lønningslov, nemlig af 1ste April 1871; men i denne Lønningslov er denne Embedsmands Gage ikke bestemt, han er aldeles ikke optagen blandt dem, hvis Lønninger bestemmes i Lønningsloven. Det eneste Punkt i Lønningsloven, der kan siges at berøre ham, er det, der fastsætter, at der til Doctener ved Landbohøjskolen skal kunne udredes en samlet Sum af 5,000 Rd. Denne Bestemmelse i Lønningsloven er bleven fortolket saaledes ved de paafølgende Finantslove, at Ingen skulde miste Noget af det, som han havde, saa at altsaa den Sum, som nu udredes, først efterhaanden skulde kunne gaa ned til de 5,000 Rd. Den Mand, hvorom her er Tale, har altsaa en Bestemmelse for sig, der meget nærmer sig til at ligne en kontraktmæssig Bestemmelse. Den er ingenlunde hævet eller spækket ved den Lønningslov, der er kommen imellem. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at man maa sige, at det vilde være stridende imod Alt, hvad vi ellers gjøre, dersom vi vilde negte Regjeringen Midler til at opfylde det Tilfald, som med fuld Føie og med Rigsdagens Samtykke er givet denne Mand, og i Tillid til hvilket han nu har arbejdet i 10 Aar. Dette tror jeg virkelig ikke vilde være rigtigt, og jeg kan tilføie, at det har glædet mig særdeles meget af den ærede Ordfører at høre, at Mindretallet i Udvalget heller ikke lægger stor Vægt paa dette Forslag. Det vilde, efter min fulde Overbevisning, være uheldigt, om det skulde blive vedtaget. Jeg skal endnu, da det mulig kunde interessere Thingets Medlemmer at vide Noget om, hvad denne Mands Gjærning egentlig er, tillade mig at tilføie, at det er en Mand, hvis Gjærning jeg er vis paa, at mange Medlemmer her i Thinget ville sætte Pris paa, naar de erfare, at han ikke alene har sin Hovedvirkning derved, at han foreslaar Beslagsmedien paa Landbohøjskolen og underviser baade Dyrlæ-